

Ook buiten het drukke parlementaire leven vond Keuchenius nog veel te doen, en zag men hem immer in de voorste rijen van de strijders voor het Evangelie. Zoo was hij curator der Vrije Universiteit, assessor van het Centraal Comité van anti-revolutionaire kiesvereeningen, bestuurslid van de Ver-

eeniging voor Christelijk Nationaal Schoolonderwijs en van den Schoolraad.

Gedurende zijne ziekte ondervond hij vele bliken van warme belangstelling, o. a. van de Koningin-Regentes, die verscheidene malen naar zijn toestand liet informeeren.

N.

H. L.

DE WINTER.

BIJ DE UITSLAANDE PLAAT.

Drijf met ongestuime vlagen
Vrij de jachtsneeuw over 't veld,
Wintervorst! uw harde slagen
Mogen beemd en woud doen klagen
Over de al te gure plagen,
Waar ge kruid en plant en loover
In een ijzren band door knelt.

Doe uw woeste krachten bliken
Ter verdelging van het land;
Doe de fel gebeukte dijken
Voor den watergang bezwijken;
Doe geluk en welvaart wijken
Uit de diep verdrinken beemden
Met de wintertarw beplant.

Kleed in donkergrauwe luchten
Heel den hemel, de aarde in sneeuw!
Doe den armen landman vluchten,
't Ergst voor kudde en akker duchten,
Als hij zijne bange zuchten
Paart aan 't loeien van den doorbraak
En der raven hongerschreeuw.

Haast toch zal de lent' herleven,
Opgetooid in welig groen,
Die de ras ontdooide dreven
Weer met graan en bloem doorweven,
Eend en zwaan het riet hergeven,
En het nest zal op doen bouwen,
Om haar jongen uit te broên.

Haast verspreidt de roos haar geuren,
Waar men nu geen loover vindt;
't Knopje zal zich opwaarts heuren
En het bloempje, rijk in kleuren,
Zal de teedre zwachtels scheuren,
Die zijn vroege jeugd beschermden
Tegen 't loeien van den wind!

Drijf dan nu met woeste vlagen
Vrij de jachtsneeuw over 't veld,
Wintervorst! uw harde slagen
Mogen beemd en woud doen klagen
Over de al te gure plagen,
Waar gij kruid en plant en loover
In een ijzren band door knelt!

IN DRIFT.

NAAR HET DEENSCH.

Bij den boekverkooper Tønnesen op de markt was men niet bijzonder gelukkig met de dienstmeisjes. Zij verwisselden bijna ieder verreljaars."

„Ik moet bekennen," sprak de knappe, rijzige mevrouw Tønnesen, „dat het buitengewoon moeilijk is, werkelijk eens een ordentelijk en flink meisje te krijgen."

»Ja, dat is wèl zonderling,» zeide mijnheer Tönnesen, een klein, bewegelijk mannetje, dat er altijd uitzag als iemand die het overstelpend druk heeft. »Weet ge wat, — we moesten toch eens een advertentie in de kranten zetten!»

En zoo verscheen dan al spoedig in de beide bladen der stad de volgende aankondiging:

»Een huiselijk en vertrouwbaar meisje, dat in een klein huishouden voor het koken kan zorgen, en zich met het toezicht over twee kleine kinderen wil belasten, kan met 1°. Mei tegen goed loon bij den ondergeteekende in dienst treden. Buitenmeisjes hebben de voorkeur. Alleen zij, die goede getuigschriften hebben, behoeven zich aan te melden.»

Gedurende de volgende dagen liepen er heel wat meisjes ten gevolge van deze advertentie bij den boekhandelaar Tönnesen in en uit, zoowel meisjes uit de stad als meisjes van buiten.

En zij waren allemaal huiselijke en vertrouwbare meisjes, doch zij deden allemaal vergeefsche moeite. Mevrouw Tönnesen scheen met geen van allen recht tevreden te zijn.

»Emmytje,» zeide mijnheer Tönnesen eindelijk, »geloof je óók niet, dat wij een weinig, een heel klein weinigje te veel eischend zijn, melieve?»

»Ik zou zeggen,» antwoordde moeder Emmy, »daar wij een goed loon bieden, behoeven wij ons niet met iets slechts tevreden te stellen.»

»Hm . . . hm ! . . . ja . . . a ! Gij hebt natuurlijk gelijk. Maar ondertusschen, ondertusschen . . . Er moet toch eindelijk eens een eind aan komen!»

Eindelijk kwam de heer Tönnesen op zekeren namiddag zoo vlug als een kat de trappen uit den winkel naar boven opspringen. Hij nam drie treden te gelijk, wat hem bijna zijn adem kostte, zoodat hij totaal uitgeput was, toen hij bovenkwam en om een hoek van de deur riep: »Emmy! . . . Emmy!»

Mevrouw Emmy, die aan hare geliefkoosde piano zat, hoofd en handen met het instudeeren van een moeilijk stuk bezig, vloog

dadelijk verschrikt van haren stoel op: »Maar, lieve man! wat is er toch aan de hand?»

»Daar komt weer een nieu . . . .»

»Een nieuwe hoed?» vroeg mevrouw Tönnesen, — zij had namelijk kort geleden eenige nieuwe zomerhoeden op zicht laten komen, en er een van uitgekozen.

»Nee, een nieuw meisje, een van buiten, groot en met roode wangen, met een knap gezicht en een goed dienstboekje. Zij heet Martha.»

De vrouw des huizes ging naar beneden, om het meisje met het knappe gezicht en het goede dienstboek in oogenschouw te nemen. En werkelijk scheen ook zij voldaan; het éénige, wat haar niet te best beviel, was dat de kleeren van het meisje aan de lucht van turfrook deden denken. Nu, daar went men misschien al gauw aan, dacht mevrouw Emmy; en zij liet het meisje eens boven komen, om alles breedvoeriger met haar te bespreken.

Toen zij de deur der eetkamer naderden, hoorden zij daar een kind al lachend en luidkeels juichend op een hobbelpaard rijden. Terstond rukte de moeder de deur open en — sloeg zij met een luide angstkreet de armen in de lucht.

»Maar, Holger! lieve jongen!» Als verlamd door schrik en vrees, bleef zij op den drempel staan.

»Hop, moeder! hoera! — hoera!» riep de knaap, een vijfjarige deugniet met dik, bruin kroeshaar, vol benijdenswaardig genoeg, terwijl hij zijn driekanten papieren steek met drie haneveeren in de lucht zwaaide.

Het was hem gelukt, het hobbelpaard boven op de eettafel te trekken; en nu draafde hij daar in de hoogte in vollen galop rond. En reeds liep een der zijplanken van het hobbelpaard groot gevaar, van den rand der tafel af te glijden. In het volgende oogenblik moesten ros en ruiters op den grond vallen.

Martha vloog de kamer in, alsof zij uit een kanon werd geschoten. Zij bereikte de tafel, juist toen de plank over den rand gleed, en het gelukte haar, met een krachtigen greep den waaghals van achteren in zijn blouse te pakken, eer hij op den vloer

te land kwam. Het paard echter bonsde met een vreeselijken slag tegen den grond, en brak zijn hals in twee stukken.

Zoodra de moeder haar kind buiten gevaar zag, viel zij op een dicht bij de deur staande canapé in onmacht.

Een half uur later was alles zoo goed mogelijk weer in orde gebracht.

Mevrouw Tönnesen was haren schrik bijna geheel te boven gekomen, en Holger was weer in staat om luidkeels te lachen. Wel had zijn vader hem de bedreiging doen hooren, dat hij, tot straf voor zijn wilden rit op de tafel, voortaan tot een afschrikwekkend en waarschuwend voorbeeld voor allen, evenals andere misdadigers op een hoofdeloos paard zou rijden, maar daar lachte Holger wat om! Want zijne moeder had hem al dadelijk een nieuw hobbelpaard beloofd, en hij wist, zoo klein als hij was, heel goed, wiens wil ten slotte de overwinning zou behalen.

»Och wat, vader!» riep hij lachend. »Loop toch heen met uw paard zonder hoofd!»

En dien uitroep vond zijne moeder zóó'n kostelijke grap, dat zij in een luid gelach uitbarstte, den kleine in hare armen nam, en hem een weergaloos lieven en aardigen schelm noemde. En Holger scheen van gevoelen te zijn, dat hij er zich nu eens heel goed doorheen had geslagen en zijn man gestaan had.

Het spreekt van zelf, dat Martha, die zich zoo flink gedragen had en handen en voeten zoo vlug had weten te reppen, tegen 1° Mei gehoord werd, en wel zonder lang loven en bieden. En mevrouw Tönnesen ging zoo ver, als zij nog nooit in een dergelijk geval gedaan had: zij liet Martha door het oude meisje in de huiskamer een kop koffie en een paar sneetjes krentebrood voorzetten!

»Ik geloof,» sprak de heer Tönnesen, toen Martha vertrokken was, »dat wij nu eindelijk eens een flink en betrouwbaar exemplaar van het dienstbodenras ontdekt hebben, Emmy!»

»Dat zal de tijd leeren,» antwoordde mevrouw Tönnesen, terwijl zij een raam open zette, opdat de door Martha achtergelaten lucht van den turfrook weg zou kunnen trekken.

Maar toen de zomer om was, werd Mar-

tha opnieuw ingehuurd, ditmaal voor een heel jaar. Mevrouw Tönnesen had reeds heel wat meisjes gehad, meisjes uit de stad en meisjes van buiten, — maar geen van allen had haar zoo ruimschoots tijd gelaten om hare geliefde muziek te beoefenen, dan onder Martha's bewind het geval was geweest. Geen van allen had het huishouden over het geheel zóó bevredigend op gang doen blijven. Van geen dier meisjes hadden de kinderen, en vooral de lieve, kleine Holger, zóóveel gehouden, als van de min of meer stille, goedhartig brommende Martha. En daarom zou Martha nog een jaar blijven, ja zoo mogelijk tien, vijftien, twintig jaren, — het liefst totdat de kinderen groote menschen waren geworden. Zoo dacht mevrouw Tönnesen op den dag, toen Martha opnieuw gehoord werd. »Want die Martha is zoo'n door en door eerlijk en betrouwbaar schepsel!»

Maar het zou heel anders worden.

Het was op een donkeren, erg natkouden dag in het begin van December. Het scheen wel of de wind den schamel gekleeden lieden, die zich buiten op straat bewogen, een menigte scherpe naalden in 't vleesch joeg. De armen bekomen meestal een rijkelijk deel van de steken dier winternaaldjes. Nu en dan gebeurt het wel eens, dat deze of gene hunner er zóóveel van bekomt, dat het hem den dood aandoet.

Over de markt kwam een kreupele man met een draaiorgel aanstropelen. Hij speelde voor ieder huis; hij keek verlangend naar boven, knikte dankbaar voor de geldstukjes die goede menschen hem toewierpen, en hinkte dan weer verder.

»Mevrouw,» zeide Martha zacht, terwijl zij de deur der huiskamer even open deed, waar hare mevrouw aan de piano zat, »er staat een man met een draaiorgel voor de deur. Moet hij iets hebben?»

»Neen, — nu — och ja,» antwoordde mevrouw Tönnesen, min of meer wrevelig over die stoornis. »Hier,» liet zij er op wat vriendelijker toon op volgen, »daar hebt ge een dubbeltje; laat Holger hem dat uit het venster toewerpen.»

Martha deed een raam van de eetkamer

open en liet Holger den orgelman het dubbeltje toegooien. Deze ving het met zijn muts op en bedankte met een bijzonder verheugd knikje den mooien, vroolijken knaap daar voor het open raam der eerste verdieping. En omdat het stuk, dat hij speelde, juist uit was, gaf hij er nog een, heel vroolijk, op den koop toe.

»Blijf hier nu heel stil zitten, kleine Holger! terwijl ik even de kamer uitga, om naar het eten en het vuur te gaan zien,» zeide het meisje. En daarop ging zij weg.

Maar Holger bleef niet stil zitten. Naar zijne meening was het buitengewoon aardig geweest, den orgelman het dubbeltje toe te werpen en het hem te zien opvangen. Hij had een stuivertje in zijn zak, en wilde het nóg eens probeeren. Slechts een heel klein eindje wilde hij het venster opendoen, zoodat hij zijn arm door de reet zou kunnen steken. En dus maakte Holger zachtjes de onderste knip van het openslaande venster los; klauterde op de vensterbank, en nu gelukte het hem, ook de bovenste knip er af te krijgen. Doch op hetzelfde oogenblik opende zijne moeder de deur der huiskamer, de tocht rukte het venster open, en . . . . . de knaap viel er uit.

Een luide, hartverscheurende gil snerpte door het huis. Op straat weerklonk een kreet van schrik, en de muziek brak met een langen klaagtoon af.

Doodsbleek en over al zijne leden bevend, droeg de vader zijn bloedend, schijnbaar levenloos zoontje van de straat naar binnen en de trappen op. Hij werd gevolgd door een dokter en een verpleegster, — de moeder zelve was van angst en droefheid schier krankzinnig geworden.

»Mijn kind! mijn kind! mijn kind!» jammerde zij handenwringend. Eensklaps viel haar blik op Martha.

»Er uit! weg!» schreeuwde zij woest, terwijl zij van de canapé opsprong. »Het is alles jou schuld, nalatig schepsel! Van het raam weg te loopen en het open te laten! . . . . Voort! pak je weg! Kom mij nooit weer onder de oogen! Jaag haar weg, man! Waarom jaagt ge haar dan niet weg? . . . . Weg! . . . . Och, mijn lieve, aardige jongen!»

De heer Tønnesen stond onbewegelijk rond te kijken, als versuft, als een wanhopige.

»Ga maar heen, — ga dan toch heen, meisje!» zeide hij eindelijk, terwijl hij de luidkeels schreiende en snikkende Martha de deur uit duwde. »Hier hebt ge uw loon, en maak nu maar dat ge weg komt. Gij ziet zelve wel, dat gij het kwaad slechts te erger maakt, als ge nog langer blijft . . . Och, Heer! och, Heer!»

Daarna liep hij terug naar zijne vrouw, die in onmacht gevallen was. De dokter en de pleegzuster waren binnen bij den knaap, wiens leven aan een haar hing. De kleine Holga kwam weenend uit school, gevolgd door hare beide tantes, die zacht liepen te schreien en alle oogenblikken hare zakdoeken gebruikten.

Toen Martha zich ongeveer een uur later buiten de stad op den straatweg voortsleepte, begon de schemering te vallen, en zachtens daalden de eerste sneeuwvlokken uit den donkeren winterhemel. Het meisje was voornemens, in het logement »De kleine Kruik» te overnachten; het was een uur loopen buiten de poort. De kastelein en zijne vrouw kende zij nog van vroeger; misschien zouden die ook wel in staat zijn, haar aan een nieuwen dienst te helpen.

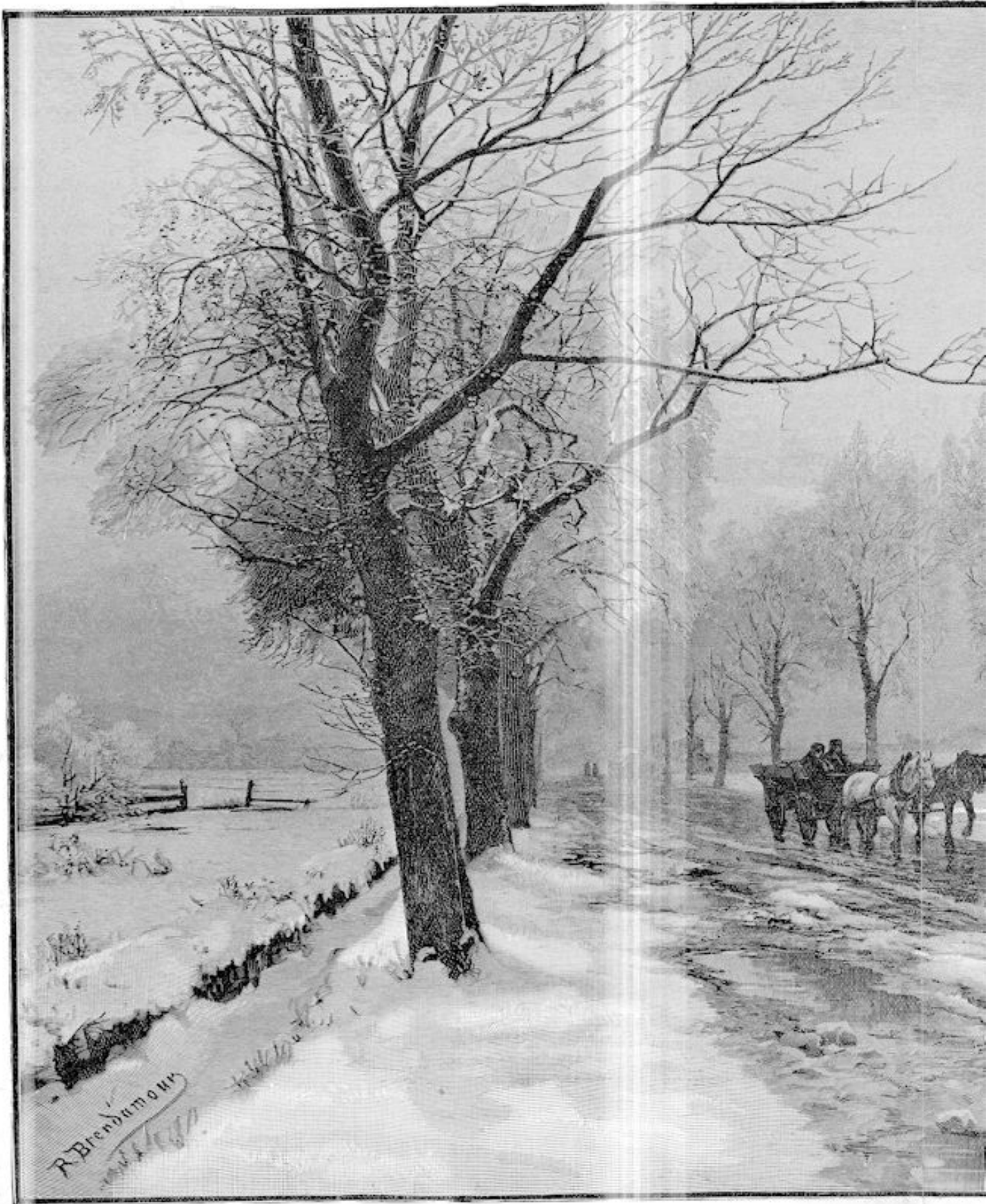
»Och, Heer! die arme, arme jongen! Hoe kon ik ook vergeten, het raam dicht te doen?» dacht zij, — want het ongeluk had haar zóó van streek gebracht, dat zij zich de toedracht van het gebeurde niet goed meer wist te herinneren.

Welk een treurige verandering was dat voor de arme Martha! De wind, dien zij tegen had, ontnam haar bijna den adem en zweepte haar de sneeuw in 't gezicht; al dichter en dichter vielen de vlokken neder, en weldra effende een dikke sneeuwlaag de heuvelen en dalen van den straatweg.

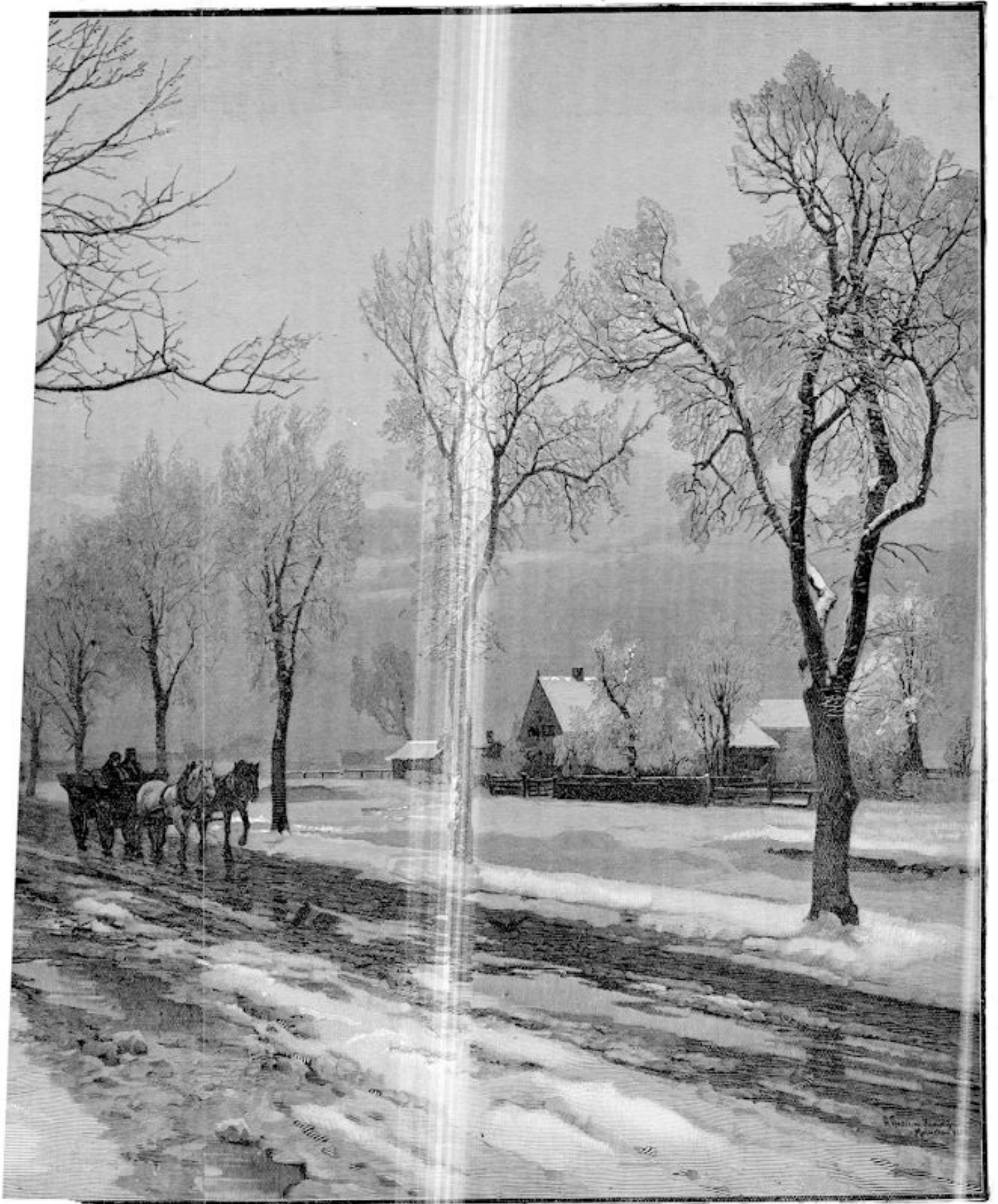
Eerst laat in den avond kwam Holger weer bij zijn bewustzijn, maar toch verlieten er nog verscheidene dagen eer de dokter den zielsbedroefden ouders de hoop kon geven, dat het kind het overleven zou.

»Maar ik kan u, lieve vrienden, nog niet met zekerheid zeggen,» voegde hij er bij, »of de jongen er in 't geheel geen nadeelige

DE WINTER

DE WINTER.

gevolgen van zal hebben, met het oog op zijn verstand, bedoel ik."

"O, barmhartige God! dat zou iets vreeselijks zijn!" jammerde de moeder; en alsof zij weer in onmacht dreigde te vallen, drukte zij haar hand tegen haar hart. Maar haar man sloeg zijn arm om haar heen en hield haar staande.

Dien avond stortte mevrouw Emmy Tönnesen haar hart uit in een gebed tot God, enig als alleen een moeder daartoe in staat is. En op een heideren, maar kouden ochtorgen, toen 't vóór dat het knapte, de zon, die zoo hoog gestegen was, zij over het huis aan den overkant en boekhandelaar Tönnesen in de huiskamertoren kijken, den dokter met een glans van uitengewone blijdschap in zijne oogen uit de ziekenkamer komen.

"Mag ik gelooven, wat . . . wat op uw boek te lezen staat?" bracht de moeder glimlend uit.

"Dat moogt gij, gelijk altijd, zoo ook nu, mevrouw Tönnesen! De machinerie der hervorming van uwen jongen is in orde."

"En sloeg de moeder hare handen in de lucht en riep zij met jubelende dankbare stem: »O, de Heer zij geloofd en gedankt! »Morten! hoort gij dat?" riep zij tot de dokter, die juist de deur open deed. "Hoe wil hij weder geheel beter worden! Holger weer gezond!" En waggelend den naastbijzijnden stoel, liet zich zij vallen, en barstte in een krampachtig lachen los.

"Dit is een zware, een vreeselijke tijd geweest, dokter, een al te vreeselijke tijd!" mompelde mijnheer Tönnesen huddelend.

"En nu, langzaam, en zonder zijn hand om haar af te wenden, knikte de dokter, driemaal, en daarna bromde hij zij: »Uwe vrouw moet naar bed worden, mijnheer Tönnesen! en wel van Goeden morgen!"

"Gebeurde het, toen Holger voor de deur van de zaal op was en, op den vloer der zaal zittend, zich met allerlei speelgoed bezig hield, bij zich plotseling tot zijne moeder omkeerde, en vroeg: »Maar, moeder,

waar is Martha toch? Waarom komt zij niet binnen?"

Mevrouw Tönnesen was half en half verschrikt en om een antwoord verlegen, want die vraag viel haar zoo onverwacht op 't lijf. Eindelijk antwoordde zij, dat Martha nu nog niet kon komen, omdat ze voor een paar dagen op reis was gegaan.

Waar Martha dan naar toe was gereisd en wanneer zij terug zou komen? drong de kleine verder aan.

"Dat kan ik u werkelijk niet zeggen, lieve jongen," antwoordde zijne moeder. En in stilte dacht zij er over na, wat ter wereld zij toch zou moeten beginnen, opdat Holger zich Martha uit het hoofd zou zetten. Er was in de verste verte geen denken aan, om hem den samenhang van al het gebeurde te vertellen, want dit alles zou hij zich ongetwijfeld zoo aantrekken, dat het hem kwaad zou kunnen doen. »Neem nu uwe bouwblokken, kleine Holger! en wees stil; al dat spreken en denken is nog niet goed voor u."

"Och — ja wel, moeder!"

"Nee, stellig niet, want dan zoudt gij per slot van rekening weer ziek worden. Zoo dadelijk komt uw zusje Holga uit school, — die zal u eens wat mooie platen laten zien."

"Daar geef ik heelemaal niets om! Holga speelt altijd zoo de baas over mij!" bromde het ventje. »Gij moet Martha weer hier brengen, moeder! Zij moet mij een geschiedenis vertellen!"

"Nu ja, maar gij hebt mij toch nog, uwe moeder. En kijk, daar komt vader ook aan. Van uw vader en moeder houdt gij toch het meest?"

"Ja zeker, — maar gij kunt niet zulke mooie geschiedenissen vertellen als Martha! Zij moet hier komen, en mij wat vertellen."

En nu liet mijnheer Tönnesen, eer hij er nog recht op verdacht was, zich ontvallen: »Martha is weg, mijn jongen! Want het was haar schuld, dat gij uit het raam zijt gevallen en u zoo bezeerd hebt."

"Zwijg dan toch, Morten!" riep zijne vader, verschrikt van haar

Een poosje bleef hij zitten, keek hij zijne ouders aan, en sperde oogen ?

— want ik heb zelf het raam opengemaakt! Ik wilde den orgelman mijn stuivertje geven!”

Nu was het de beurt van vader en moeder om zich te verbazen.

»Gij herinnert het u zeker niet goed meer, kleine Holger,” sprak zijne moeder.

»O ja, moeder! ik herinner mij alles heel nauwkeurig!” riep Holger, terwijl hij opsprong en naar het raam liep. »En nu zal ik u dadelijk eens wijzen, hoe het gebeurd is.”

»Holger! wilt ge wel eens van het raam wegblijven!” riep zijne moeder, geweldig verschrikt.

»Jongen, zijt gij krankzinnig?” riep zijn vader, terwijl hij reeds naar hem toesnelde en hem vasthield; »zoudt gij misschien voor den tweeden keer uit het raam willen vallen? Kom, ga nu hier zitten en vertel ons dan alles eens, mijn jongen!”

»Ja, maar ik kan het u 't best hier aan het raam wijzen,” sprak de kleine. »Als gij zoo bang zijt dat ik zou kunnen vallen, vader, dan behoeft ge mij immers maar vast te houden?”

En nu gaf Holger een lange en breedvoerige verklaring van de geheele toedracht der noodlottige gebeurtenis. Na afloop daarvan zette zijn vader hem weder op den grond neder en wendde hij zich tot zijne vrouw met de woorden: »Maar, moedertje! dan hebben wij die arme Martha een vreeselijk onrecht aangedaan!” Een verdrietig hoofdschudden begeleidde deze op gedempten toon uitgesproken woorden. »En bovendien hebben wij haar in die vreeselijke koude en die zware sneeuwbuien het huis uitgejaagd... Wat moeten wij doen? Wat zullen wij beginnen? Wij moeten alle mogelijke pogingen in het werk stellen, Emmy, om haar weder op te sporen!”

Op dit oogenblik kwamen de beide zusters zijner vrouw. Al dadelijk bij hun binnentreden bemerkten zij dater iets ongewoons was voorgevallen, want de heer Tönnesen was op onrustig heen en weder, en zijne vrouw drukte in de weer om den kleine te zoeken. — nu eindelijk begrijpend, dat de kleine Holger de laatste woorden van de oude geschiedenissen had gehoord, zong uit het venster: »Hoe kan het nu iemand wist waar hij is, en hoe hij er zij te vinden

was, — in een luidruchtig gejammer was losgebarsten.

Nu volgde er eene levendige beraadslaging met betrekking tot Martha. De heer Tönnesen stelde voor een soort van openbare oproeping in de kranten te zetten; maar zijne vrouw vond dit »eigenlijk wel wat vreemd,” en de tantes beweerden, dat dit bijna »een beetje bespottelijk zou staan. Men moest liever bij voorkomende gelegenheden en zoo onder de hand navraag doen bij kleine winkeliers in de stad, waar de kinderen en tenmenschen hunne inkoopten kwamen doen en dikwijls een praatje maakten, en op die manier op het spoor der verdwenen Martha met haar knap gezicht, haar goede diep boekje en hare aardige geschiedenissen te komen.

Er werd evenwel ongelukkig genoeg zoo lang en breed over de zaak gebabeld dat men er allerlei andere dingen bij omhield en..... Martha zelve in 't vergeetboek belde. Holger bleef nog het langst aan denken. Zijne moeder had er zich op te legd, hem nu en dan tusschen lieve donker sprookjes en kleine geschiedenissen te vertellen, wanneer de weerschijs vlam in den haard zoo gezellig over de dwarrelde en op de portretten en de huppelden; en dan gebeurde het dat zij iets vertelde, dat aan een van de geschiedenissen herinnerde.

»Zoo was het ook in de geschiedenis van Martha vertelde,” kon hij dan sonder en ook voegde hij er wel eens bij: »wat is het toch wonderlijk, dat gij heel niet kunt te weten komen, waar hij woont!”

Ja, dat was dan ook lang niet gemakkelijk antwoordde zij dan ontwijkend, en terstond met hare geschiedenis van de kleine want eigenlijk gezegd was het dat zij liefst maar in 't geheel niet van de woorden van den knaap en de d' gepaard gaande openhartige blik der kinderoogen maakten telkens den indruk van een verwijt op haar. Zij wist toch te goed, dat zij nagenoeg als de tantes hadden om Martha op te sporen en aangedane onrecht te wreken.

Doch de tijd verstreek. Hoe langer hoe zeldzamer noemde Holger Martha's naam, want intusschen was hij op school gekomen, en daardoor ontsloot er zich een geheel nieuwe wereld voor hem: een nieuwe tasch, nieuwe boeken, nieuwe hooge laarzen, vele kameraden en nieuwe vrienden van denzelfden leeftijd als hij, aan wier spelen hij met opbruissenden levenslust deel nam. Een frissche en kleine jongen was hij, dat kon niemand tegenspreken: een echt exemplaar van het ras der beminnelijke, kleine, blondgelokte »wildemannen.»

Zoo verliepen er zeven jaren. Reeds lang had het de aandacht van den ouden dokter getrokken, dat mevrouw Tönnesens gezondheid niet van de beste was.

»Mijn waarde vriend Tönnesen,» zeide hij, »ge moet er hoe eer hoe beter voor zorgen, dat uwe vrouw vobr eenigen tijd naar buiten gaat, op een stil, rustig plaatsje, waar frissche lucht en zout water te vinden is.»

En mijnheer Tönnesen, die een goed echtgenoot was en zijne vrouw hartelijk liefhad, begon zich al spoedig het hoofd te breken over de vraag, waar ter wereld hij zulk een frisch plekje grond zou kunnen vinden, tot dat het hem plotseling in de gedachten kwam, dat de beste vriend zijner kinderjaren, de heerenboer Knud Petersen, juist op zulk een plekje woonde. Terstond nam hij plaats in den trein, rolde eerst tien mijlen op de vleugelen van den stoom voorwaarts, daarna twee mijlen met een rijtuig dwars het land door, en hield eindelijk stil voor de deur van Knud, die van verwondering en blijdschap bijna achterover gevallen was, toen hij eindelijk goed begon te begrijpen, dat die vreemde man daar in dat rijtuig zijn oude schoolkameraad in eigen persoon was.

»Ha ha ha!» lachte hij luidkeels, terwijl hij zich vergenoegd de handen wreef, — »neen, maar zijt gij het dan toch werkelijk, Morten? Nu, dat mag waarlijk wel met een krijtje aan den balk gezet worden, zou ik zeggen....

Wel hartelijk welkom! En vertel me nu eens wat ge bij me doen komt!»

De zaak was spoedig in orde, en op een prachtige Julimorgen, den eersten dag in de vacantie, reden Holger en zijne moeder de stad uit, om een geheele maand buiten aan het strand door te brengen.

»Zit toch stil, kind!» riep zijne moeder wel tien, wel twintigmaal onderweg. Maar ach! dit was naar Holgers meening totaal onmogelijk. Hij beefde letterlijk van blijdschap en gespannen verwachting bij de gedachte aan al de plattelands-heerlijkheden, die hij te gemoet reed. Hij had eigenlijk het meeste lust om uit den wagen te springen, zijn muts hoog in de lucht te werpen, en den geheelen omtrek te doen dreunen en daveren van zijne hoera's.

Eindelijk hield de wagen voor de boerderij stil. Knud en zijn vriendelijk, rond vrouwtje Anne Marie kwamen buiten en riepen den nieuwaangekomenen een vriendelijk welkom toe, terwijl de sterke, breedgeschouderde Knud mevrouw Tönnesen uit het rijtuig hielp, en zijne vrouw haar de handen toestak. Vervolgens riep de eerstgenoemde met een stem, die wijd en zijd over de boerderij weergalmde: »Jep, jongen! waar zit je? Kom eens hier, kleine landlooper! en zeg je nieuwen speelkameraad eens goedendag!»

Jep, Knuds jongste, een stevige, twaalfjarige knaap met dik, aschblond haar en een duchtig door de zon verbrand gezicht, kwam min of meer verlegen om den hoek van de deur der schuur kijken, liep naar het rijtuig toe en gaf Holger de hand. En Knud zeide: »Laat mij nu spoedig zien, dat gij goede vrienden zijt geworden, jongens! en hebt maar zooveel genoeg als ge kunt!»

»Daar zal het niet aan ontbreken!» beloofde Holger.

En nu zullen wij hooren, hoe die belofte gehouden werd, en wat er verder voorviel.

(Wordt vervolgd.)

Eng'lenhand schoof weg 't gesteente
Van des Kruishelds Koningsgraf
Die als offer voor ons zondaars
Zijne reine ziele gaf.
Neen, hier is geen balsem noodig;
't Zondaarslichaam moog vergaan
Voor Hem had de dood geen banden,
's Vaders Zoon is opgestaan.

Jezus leeft, en door Zijn almacht
Maakt van zonde en dood Hij vrij,
Allen, die aan 't kruis zich klemmend,
Buigen voor Zijn heerschappij.
Zalig, wie Zijn woord geloovend,
Als verloornen tot Hem vliên.
Want zij zullen, weergeboren,
In hun Heer den Vader zien.

AAN DE MAAS.

BIJ DE UITSLAANDE PLAAT.

Met recht wordt Nederland een waterland genoemd. De talrijke groote rivieren, die met hun vertakkingen het kleine Holland doorsnijden, de meren en plassen overal verspreid, wettigen dezen naam. Met recht mogen wij er ons in verheugen, dat ons landje zoo bevoorrecht is met schoone waterwegen, daar handel en nijverheid hiermede in nauw verband staan. Het oog van den schilder of teekenaar beziet echter de zaak geheel anders. Zij houden zich bezig met de meer poëtische zijde. Een boomengroep, een windmolen, een vast gemeerde schuit en torens, die zich in 't rimpelend watervlak spiegelen, in 't verschiet leveren talloze malen stof voor hunne kunstwerken.

Onze gravure verplaatst ons aan den oever van de Maas. Reeds doet de warmte der voorjaarszon zich gevoelen. Witte wolkjes drijven statig langs de helder blauwe lucht. 't Is of men al iets van de voorjaartint in de nog bladerlooze boomen bespeurt. In 't zachte koeltje ruischen en weerklinken reeds de eerste tonen van het jubelend lentelied. Hoe kalm kabbelt het water, waar nog weinig tijds geleden ruwe ijsschotsen zich woest opeenstapelden en dammen en dijken dreigden te verbreken. Alles ademt nu rust en kalmte en die kalmte en vrede straalt ons zelfs toe uit hetgeen ons de kunstenaar te aanschouwen geeft.

IN DRIFT.

(Vervolg en slot van blz. 99.)

Een dag of tien waren er verloopen. Dageelijks hadden Holger en Jep, met hun gemeenschappelijken goeden vriend Turk, een grooten, goed gedresseerden bruinen poedel, als drie echte landloopers rondgezworven, en zich nu eens op de velden, dan weer in het bosch of

aan het strand naar hartelust geamuseerd. Niet zelden waren zij halve dagen lang onderweg.

In 't eerst schenen die lange zwerftochten mevrouw Tünnesen niet best te bevallen. »Och, de bengels zullen wel weer thuis-

JEZUS VERRIJZENIS.

komen," had Knud haar dan soms lachend getroost. »Laat ze maar ronddwalen, dat is juist wat zulke knapen hebben moeten. Al vallen ze hier of daar ook eens in een plas, ze zullen daarom toch nog niet smelten!"

»Ik begin dan toch verschrikkelijk veel van uwen vader te houden, Jep!" zeide Holger, »want hij is zoo'n aardige en verstandige man, en bovendien zoo groot en sterk, en wat heeft hij ook een mooien baard!"

En de jongens lieten het niet aan omzwingingen ontbreken. Zij baadden zich in het frissche, groenachtige, zoute water der fjorden, reden op geurige hooiwagens, hielpen den ouden koeherder de rondlopende koeien opvangen, plukten in het bosch aardbeien, en klauterden in de toppen van hooge boomen, om in het nest te gluren, waarin de roode gier in het voorjaar zijne wit en geel gevlekte eieren had uitgebroed.

»Och, wat hebben wij toch een pret!" riep Holger dikwijls vol verrukking uit. »Nog nooit heb ik in de vacantië zóó vreeselijk prettig den tijd doorgebracht!"

»Nu, en ik óók niet, dat kan ik u verzekeren!" knikte Jep vergenoegd. In den dagelijkschen omgang met Holger was hij veel levendiger en vlugger in zijne bewegingen geworden; als een hondje volgde hij hem door dik en dun, en bosch en veld weergalmden van hun luidruchtig, jubelend gezang en hun vroolijk gelach.

Zoo zaten zij ook op zekeren dag — het was vroeg op een Zaterdagochtend — op een hooge helling even buiten het bosch en keken zij over de fjord heen, die daar zoo blank als een spiegel voor hen lag, fonkelend in het volle, warme zonnelicht van den zomerdag. Een paar kleine scheepjes lagen er in de verte, met slaphangende zeilen, en zij schenen zich gruwelijk te vervelen, omdat zij geen duimbreed verder konden komen. En nog veel, véél verder weg, waar de lucht en de zee elkaar aanraakten, voer een stoomboot. De rook dwarrelde omhoog als een hoogen boom met een kronkelenden stam en een groote, breede kroon.

»Nu, waarmede zullen we ons vandaag den tijd eens verdrijven, Turk?" sprak Holger, den hond streelend.

Turk kwispelde met zijn staart, en om zijn bek speelde een verlegen glimlachje, dat zooveel wilde zeggen als: daar staat mijn verstand stil voor!

Jep stelde voor, dat zij met Turk in het water zouden afdalen en beproeven zouden, zijne vlooiën te verdrinken.

»Want hij heeft er vier groote, en misschien nog wel meer."

»Neen, luister eens," riep Holger opspringend, »laat ons de boot nemen en naar dat gindsche eiland roeien!"

Dit eiland, een vlak stuk grond, met een dichtbegroeiden heuvel in het midden, lag ongeveer halverwege de baai, een kleine mijl van den oever verwijderd. Het geleek een grooten, groenen, breedgeranden hoed met pluim, en werd daarom het »Hoedeiland" genoemd.

»Maar het moet daar ginds spoken, zooals de oude menschen zeggen," bracht Jep hier min of meer bedenkelijk en aarzelend tegen in.

Holger scheen op Jeps spookgeschiedenis geen acht te slaan.

»Loop heen! — dat is Robinsons eiland! Ik zal Robinson zijn, en gij zijt Vrijdag, en Turk stelt de lama voor. Hoera! . . . Gij kent de geschiedenis van Robinson toch?"

Neen, die kende Jep niet.

»Heeft men ooit van zijn leven zóó iets gehoord!" riep Holger uit. »En ik heb haar zeker zoo dikwijls gelezen, als er dagen in de week zijn! Nu, dan moet ge maar eens luisteren!"

En thans begon hij te vertellen, en wel met steeds toenemende snelheid. Jep, meer en meer door het verhaal medegesleept, zat weldra met open mond en groote oogen tóe te luisteren.

»Hoera! *dat* zullen wij eens probeeren! *Dat* zal een plezierige tocht worden!" riep hij met een van blijdschap stralend gezicht, toen Holger met zijne vertelling gereed was.

De jongens spoedden zich naar huis, en maakten onderweg de afspraak om, zodra Jeps ouders na den eten met Holgers moeder naar het station in de stad gereden waren, om den sneltrein af te wachten, waarmede zijn vader komen zou, den tocht naar het

onbewoonde »Hoedeiland» op touw te zetten.

»En dan zouden we zulke prachtige avonturen kunnen hebben, Jep! als wij maar wat ouderwetsche kleeren machtig konden worden, zoodat wij er vreeselijk wild en avontuurlijk uitzagen, begrijpt gij?»

Nu kwam het Jep plotseling in de gedachten, dat er tehuis in de oudekleerkast onder allerlei anderen ouden rommel nog een roode slipmuts van wijlen zijn grootvader en ook een wollen vest hing. Holger zeide, dat dit juist zoo prachtig was voor hun doel; hij wilde zelf het vest en de slipmuts dragen, maar hij moest ook een buitengewoon grooten baard hebben, want de echte Robinson had er óók zoo een gehad. Maar waar ter wereld zou hij een baard machtig kunnen worden?

»Ja, dat is het ergste!» mompelde Jep hoofdschuddend, terwijl hij zich achter het oor krabde; »want gij kunt er toch zeker geen van oude koestaarten maken, die wij hebben, of ook niet van lange dotten wol van onze oude rammen?»

»O zeker! wel zeker!» riep Holger uitgelaten, terwijl hij op zijne handen ging staan, en van louter pret zijne hakken tegen elkaar aansloeg. »Dat is prachtig! onvergelykelyk!» En daarin scheen hij wel gelijk te zullen krijgen, want het werd werkelijk een huiveringwekkende baard, dien hij van de koestaarten en de sikken der oude rammen samenflanste.

»En gij, Jep, gij moet uw hemd over uw bovengoed aantrekken, en uw gezicht zwart maken; dan zult gij er ook als de echte Vrijdag uitzien.»

»Moet ik zwart gemaakt worden?» vroeg Jep, die een geweldig lang gezicht begon te trekken.

Maar het bleek, dat Holger de rechte jongen was om al de bezwaren van zijn vriend Jep te overwinnen. En zoodra zij thuis gekomen waren en het rijtuig met hunne ouders door het hek der boerderij was weggereden, zochten zij ijlings de noodige voorwerpen bijeen en stoven zij de glooijing af naar de boot aan het strand, waar zij zich in allerijl voor den avontuurlijken tocht begonnen uit te rusten. Eindelijk

waren zij gereed om in de boot te stappen.

»Oho! oho! daar zijn wij allemaal!» zongen zij om het hardst. Doch hierin had Holger zich leelijk misrekend. Want toen zij nu Turk aan een touw wilden leggen, bleek het al spoedig, dat de hond niet den minsten of geringsten lust had om de rol van lama te spelen en mede in de galei te stappen. Hij holde weg, en de jongens achter hem aan, lokkend en dreigend. Maar Turk liet zich noch door verlokkingen, noch door bedreigingen vangen; en dus moesten zij goedschiks of kwaadschiks zonder lama van wal steken, want de tijd was verstreken en de namiddag reeds ver gevorderd.

»Bah! wat een lafhartige verrader!» snauwde Holger hem toe. Turk, de »lafhartige verrader», troonde op een steile hoogte en keek de boot na. —

Toen het rijtuig met de thuiskomende ouders 's avonds op de boerderij terugkwam, werd er terstond naar de jongens gevraagd. Maar geen mensch wist, waar zij waren, — niemand had hen dien ganschen namiddag gezien. »Zij zullen wel komen!» zeide Knud met zijne gewone bedaardheid. »Maar een uur later kwam er een man vertellen, dat hij Knuds boot had zien liggen of rondrijven langs het strand bij het bosch, op een kwartier afstands van het dorp. Nu bleek eensklaps Knuds dienstmeisje zich te herinneren, dat zij de jongens in de oude kast had hooren rommelen, en ze kort daarna over het voetpad langs het hek naar het strand had zien sluipen.

»Het is duidelijk: zij hebben de boot genomen. Hoe verschrikkelijk! Ik vrees het ergste!» riep Tønnesen, die in martelende onrust de kamer rondliep, alsof hij iets zocht.

»Stil, Morten! laten de vrouwen er toch niets van merken!» zeide Knud zachtjes, om hem tot kalmte te stemmen. »Kom, laat ons samen eens gaan zien!»

Maar op hetzelfde oogenblik rukte mevrouw Tønnesen de deur van het aangrenzende vertrek open. Zij had den uitroep van haren man gehoord en begrepen.

»Zijn zij.... is Holger....?» stamelde zij bleek en ontzet. Het woord »verdronken» kon zij niet over hare lippen brengen.

»De jongens hebben natuurlijk de boot langs het strand tot aan het bosch geroeid en daar vastgelegd,» antwoordde Knud. »Misschien dwalen zij nog wel in het bosch rond.»

»Dat gelooft gij zelf niet, Knud! Ik kan het aan uwe stem hooren, dat gij het niet gelooft!» schreeuwde mevrouw Tönnesen hem toe. »O Heer, help ons! red ons!... Ik heb het altijd wel gedacht, dat het nog eens slecht zou afloopen. Hoe kondt ge toch zoo lichtzinnig zijn, Knud! om dienarmen kinderen vrijheid te geven, altijd zoo maar naar eigen goedvinden rond te loopen?! Het was bepaald onverantwoordelijk!»

»Lieve Emmy,» zeide Anne Marie bedaard, terwijl zij haren arm om hare vriendin heen sloeg, »wij kunnen niet altijd om en bij onze kinderen zijn en hen tegen gevaren beschermen. Wij moeten er op vertrouwen, dat zij in de handen van den Heer onzen God zijn!»

Emmy omhelsde haar innig en barstte in tranen uit. De mannen haastten zich om weg te komen, achter Turk aan, die vergenoegd met zijn staart kwispelde. Het was alsof de hond, bemerkend waar het om te doen was, hen op het rechte spoor wilde brengen. Daar waar het voetpad naar het strand afliep, wachtte hij, totdat hij de mannen de richting naar de fjord zag inslaan. Daarna liet hij een kort geblaf hooren en vloog hij weder weg; en toen zij samen bij de boot kwamen, stond de hond daar ook reeds en begon hij rond te springen en uit volle borst over het water heen, naar den kant waar het eiland lag, te blaffen.

»Kijk eens naar dien hond! Zij zijn stellig en zeker naar het Hoed-eiland geroeid!» mompelde Knud.

»Wacht eens,» sprak Tönnesen nu, »heeft die man niet gezegd, dat de riemen in de boot lagen? Nu, dan heeft de wind of de vloed de boot zeker meegevoerd, terwijl zij op het eiland waren, en nu zitten ze, naar we hopen, daar ginds gevangen.» Zij liepen ijlings verder, om bij de boot te komen; doch nauwelijks waren zij een pas of tien voortgegaan, toen Knud staan bleef en achter zich omkeek.

»De hond hoort iets!»

Turk was een eindweegs het water inge-

gaan, op eenige weinige meters van het strand liggenden grooten steen geklauterd, en bleef nu met opgeheven kop luisterend staan. Af en toe liet hij een luid, langgerekt geblaf in den stillen herfstavond weerklinken, kwispelde zachtens met zijn staart, en trippelde onrustig rond, evenals een in angst en vrees verkeerende klokken, wier eendengebroed onverwachts te water is gegaan.

»Hoor! daar fluit iemand!» zeide Knud eindelijk. Daarop bleven beiden weer luisteren. Kort daarna hoorden zij het zwakke geluid van knarsende riemen, — vervolgens eenige onsamenhangende en onverstaanbare woorden, en daarna een schaterend gelach. De riemslagen in het water lieten zich hoe langer hoe duidelijker hooren.

Knud zette zijne handen tegen zijnen mond, bij wijze van een spreektrumpet, en riep — en hij kón roepen! — met een stem als een oorlogsbazuin:

»Hallo! zijt ge daar, jongens?»

»Waf! — waf! — waf!» blafte Turk, die niet voor zijn baas wilde onderdoen.

»Ja we-l-l-l!» klonk het heel uit de verte over 't water heen; en daarop zong er een: »O ho! o hoi! hier zijn wij allemaak!»

»Nu, de Heer zij gedankt!» mompelde Tönnesen, terwijl hij een zucht van verlichting slaakte. »Maar wat is me dat een gevaarlijk spelletje geweest!» Daarna riep hij weer over het water heen: »Wij mbeten overigens nog afrekening houden, vriendje!»

Maar Holger bekommerde zich niet bijzonder om zijns vaders afrekeningen; hij telefoneerde terstond met juichende stem terug: »Hoera, vader! Ik heb Martha gevonden! Martha is hier!»

»Wat vertelt de jongen nú? ... Martha?» riep Tönnesen met de grootste verbazing. »Neen, nu weet ik in 't geheel niet meer, hoe ik 't heb!»

Onvergelijkelijk schoon waren de eerste uren, die Holger en Jep ginds op het Hoed-eiland doorgebracht hadden. In het struikgewas midden op het kleine eiland bevond zich een oude heuvel. De top daarvan was met een reusachtigen steenhoop bedekt, welks breed overhangende bovenste laag het dak

eener steengrot vormde, waarin voor beiden zoowel tot liggen als tot zitten ruimschoots plaats voorhanden was. Hoe schaduwrijk en koel was het daar! Holger geloofde stellig en vast, dat Robinson zelf geen mooier woning gehad kon hebben. Overal in het rond zag men een menigte strandvogels, die bijna even tam waren als het gevogelte thuis op Knuds boerderij; en de geheele oever lag vol slakkenhuizen, schelpen en fraaie steenen, die uitstekend voor de versiering van het hol geschikt waren.

»Ik heb nog nooit iets zoo onvergelykelijk, vreeselijk schoons beleefd!» zeide Holger telkens weder in de hoogste verrukking.

Ja, dat was een genoegelijk uitstapje! En zij hadden zóóveel, zoo geweldig veel te doen, zij waren zoo geheel en al door deze heerlijkheden van het Hood-eiland in beslag genomen, dat zij er volstrekt niet op letten, hoe de tijd vervloog en de zon al lager en lager daalde, totdat Jep op eenmaal uitriep: »Maar nu begin ik een vreeselijken honger te krijgen, Holger!... O ho, jongens! de zon is ook al bijna onder!»

Nu was het dus hoog tijd om aanstalten tot vertrek te maken en zich naar huis te begeven. — Doch waar was de boot?... De boot was weg! De strooming van den vloed had haar intusschen vlot gemaakt, en een windvlaag moest haar zeker van het eiland hebben weggedreven. Juist!... daar bij het bosch lag de witgeverfde boot, en zij glinsterde op het water als een reusachtige zeemeew.

»Dat is een leelijke ontdekking!» zeide Holger-Robinson mistroostig. En Jep-Vrijdag had het zonderlinge gevoel alsof hij een prop in zijn keel kreeg, en op zijn zwartbruin gelaat vertoonden zich eigenaardige trillingen.

»Maar wat moeten we nu beginnen, Jep?»

Jep, wien het huilen nader stond dan het lachen, bekende op bedeesden toon, dat hij geen anderen raad wist, dan op den hoogsten top van het Hood-eiland te gaan, en daar uit alle macht om hulp te roepen. En zij waren nauwelijks boven gekomen, of zij ontdekten, ook reeds een boot die in de richting van het eiland nader kwam. Dat

waren visschers van de overzijde der fjord, die vischhaken uitwierpen, verklaarde Jep; en vroolijk draafden beiden door de struiken naar beneden op den oever, want uit alles bleek, dat de lieden in de boot eindelijk hun roepen en wenken bemerkten hadden en nu op het eiland aan wal wilden gaan. Doch op het oogenblik toen »Robinson» en »Vrijdag» op den vlakken oever goed in 't gezicht kwamen, was het alsof de visschers — twee groote jongens — door een vreeselijken schrik overmeesterd werden. Zij wisten niet, hoe gauw zij hun boot rechtsomkeert zouden laten maken, en roeiden uit alle macht weg. Als aan den grond vastgenageld, stonden de knapen daar nu en keken zij de boot na, totdat het vaartuigje eindelijk en ten laatste als een zwarte stip in de avondschemering verdween.

»Die dachten stellig en zeker, dat wij spoken waren!» bromde Jep. Zijn angst was nu in een onbedaarlijk huilen overgeslagen, en zijne tranen lieten witte strepen achter op zijne zwartgemaakte wangen. Ook Holger was op verre na niet meer zoo dapper en vergenoegd als nog slechts weinige uren geleden. Het vooruitzicht om een langen herfstnacht op het onbewoonde eiland te moeten doorbrengen, en daarbij de gedachte aan de onrust en de zorg, die hun uitblijven hunne ouders berokkenen moest — dit alles was wel geschikt om den kleinen jongens den moed te benemen.

»Hoor eens, Jep,» zeide Holger eindelijk, met een beweging alsof hij iets van zich afschudde, »wij moeten ons goed zien te houden! Want zoo heeft Robinson óók gedaan. Wees nu zoo goed en houd op met huilen, anders begin ik óók nog! Morgen komt er zeer zeker hulp. En nu moeten wij aan ons nachtverblijf denken.»

»Wij zouden wel wat gedroogd zeewier in de grot kunnen brengen,» stelde de nog altijd snikkende Jep voor.

»Dat is een lumineuse inval, Jep!» Met dien uitroep sprong Holger terstond op, om zeewier te gaan verzamelen. »Ik moet ronduit zeggen, dat gij zeer in mijne achting gerezen zijt, want gij kunt tegelijkertijd schreien en goeden raad geven. . . . Ziezoo,

draag het er maar in, Jep. O, wat een heerlijk nestje zullen wij hebben!”

»Maar toch niet zooals thuis!” zuchtte Jep, die met een arm vol zeewier achter Holger aan draafde.

Juist toen zij de grot voor de helft met zeewier gevuld en zich daarin begraven hadden, hoorden zij iemand beneden aan den waterkant roepen. Met een luid »hallo!” sprongen zij in de hoogte. Thans hoorden zij ook het zachte plassen van roeiriemen in het water, en kort daarop riep een vrouwestem: »Komt eens naar beneden! Wie zijt gij, en wat doet gij hier?”

Doch nauwelijks hadden zij hunne namen genoemd, of zij zagen hoe de vrouw in de boot opstond en van verbazing hare handen in elkaar sloeg.

»Zijt gij Holger? De zoon van mijnheer Tönnesen, den boekverkooper? . . . Wel, heb ik van mijn leven!” riep zij uit. »Rept u wat, en haalt de riemen binnen boord, om aan wal te kunnen gaan, Hans en Jörgen!” zeide zij haastig tot de twee roeiers. »Groote domkoppen, die gij zijt! — hoe hebt gij een oogenblik kunnen gelooven, dat de jongens een paar booze geesten waren?!”

»Wat? . . . kent ge mij dan?” vroeg Holger. Nu was de beurt van verbazing aan hèn gekomen. »Wie zijt gij?”

»Martha! — Herinnert gij u niets meer van Martha, die vroeger bij uwe ouders geënd heeft, kleine Holger?”

»Martha? — Ja zeker! . . . toen wij om dien orgelman uit het raam vielen, — och neen, wat een gekheid! Ik bedoel, toen ik naar beneden viel. Jep! hoort gij wel? dat is Martha! . . . Maar dat is kolossaal prachtig! Hoera!” En in zijn uitgelaten vreugde pakte hij Jep aan, en ging hij met hem in de rondte springen en dansen, zoodat de steentjes van den oever in grooten schrik naar alle kanten wegvlogen. Maar ook Martha werd door een plotselingen schrik overmeesterd. »Zou de val den lieven jongen toch een weinig in zijn verstand benadeeld hebben?” dacht zij. Maar in dit opzicht werd zij spoedig volkomen gerustgesteld, en bemerkte zij, dat het met Holgers hoofd even goed stond, als zijn inborst vroolijk en opgeruimd was.

Groote blijdschap heerschte er dien herfstavond op Knuds boerderij. De heer Tönnesen was na de gelukkige ontdekking der beide jongens vooruitgesneld, om, zooals hij zeide, de vrouwen »op het beste” voor te bereiden. Hij bleef echter in gebreke om te verhalen, hoe de beide avonturiers er uitzagen, aangezien hij dit zelf niet wist. Daarom weergalmdde er een langgerekt, tweestemmig »bah! . . . . foei!” op het oogenblik toen Holger-Robinson en Jep-Vrijdag den drempel der kamer overschreden en binnen den kring van het lamplicht kwamen. Knud, die oude spotvogel, had namelijk op weg van het strand naar huis onzen Holger zijn baard weer laten ombinden, een bevel waaraan Holger terstond met groote blijdschap gehoorzaamde.

Zelfs de heer Tönnesen was niet weinig verbaasd, toen hij hen zoo voor zich zag verschijnen. »Zulke vogelverschrikkers heb ik nog nooit van mijn leven gezien! Die Holger ziet er op en top als een ouden nachtuil uit, en het gezicht van dien ander is zoo gestreept als een zebra!”

»Denkt er nu voor eens en altijd aan, jongens! in het vervolg eerst te zeggen, waar gij van plan zijt heen te zwerven, — begrepen?”

»Moeder! moeder! hebt u ooit van uw leven zoo iets grappigs beleefd? Hier is Martha, onze oude, goede Martha!” riep Holger luidkeels in de overmaat zijner blijdschap, waarna hij Martha bij de hand greep en haar achter zich aan trok, zooals een kleine sleepboot een groot schip doet. »Martha is nu een visschersvrouw, en zij woont daar ginds aan den overkant: doch haar man is dood, en dit zijn hare zonen, Hans en Jörgen heeten ze, — maar zij aarden eigenlijk niet precies naar hunne moeder, want zij werden bang voor ons! Maar toen zij thuis kwamen en alles vertelden, roeide Martha dadelijk naar het eiland. Is dat niet overheerlijk, moeder? Is dat niet vreeselijk grappig, vader?”

En toen gebeurde er wat aardigs. Mevrouw Tönnesen, de groote, dikke, deftige mevrouw Tönnesen, stond — zonder zich te bedenken — van haren stoel op en omhelsde de

visschersvrouw Martha, ondanks haar boersche kleeren, die naar visch en zeewater roken, — het is letterlijk waar: — zij omhelsde haar in bijzijn van al die vreemde menschen met de meeste hartelijkheid, en zeide met glinsterende tranen van blijdschap in de oogen: »Martha! ik heb u grootelijks onrecht aangedaan: mijn hart is vervuld met innigen dank jegens den Heer onzen God, dat Hij mij nu in de gelegenheid stelt, u dit te zeggen en u om vergeving te vragen! En wees dan nogmaals hartelijk bedankt, lieve Martha!»

»Ja, en zoowel voor dezen dag als voor de vroegere dagen, Martha!» voegde de heer Tönnesen er bij. »Gij zijt een trouw en een betrouwbaar meisje voor ons geweest.»

»Wees insgelijks bedankt, mevrouw!» sprak Martha de visschersvrouw met een traan en een lach. »Alles heeft zich nu, Gode zij dank, ten goede gekeerd.»

Den volgenden dag, een helderen, zonnigen

Zondag, stevende er een groote zeilboot over de fjord. Op den van steenen vervaardigden aanlegsteiger, daar ginds voor het huis van den visscher Hans Larsen, dat even buiten het bosch stond, verschenen twee groote jongens, die een ouden verrekijker op de boot richtten.

»Daar komen zij aan! daar komen zij aan!» riepen zij eindelijk, terwijl zij zich omkeerden naar den kant van het huis.

De oude, grijze Lars Lods, Martha's schoonvader, liep naar den aanlegsteiger toe. Hij was geheel in 't Zondagspak, en op zijn fluweelen wambuis blonk de groote reddingsmedaille.

»Krijgt gij bezoek?» riep zijn buurman hem toe.

»Gij hebt het geraden,» zeide Lars knikkend, terwijl hij zich hooger oprichtte: »Martha's mijnheer en mevrouw, bij wie ze vroeger gediend heeft, met hun zoon!»

H. J. H.

DE GIERIGAARD.

In 't donker vertrek, slechts spaarzaam verlicht door de lichtstralen, die door een klein venster vallen, vertoeft de grijsaard gewoonlijk uren. Daar plaatst hij zich voor de geopende geldkist om zich te verlustigen in de schatten, die hij verzamelde. Dagelijks nemen die schatten toe, en dag en nacht zint hij op middelen tot uitbreiding van zijn bezittingen. Zijn ingevallen gelaat, zijn magere handen, zij toonen ons dat de gierigheid, zoo zijn ziel heeft aangegrepen, dat hij het voedsel, hetwelk de oude zoozeer behoeft, bijna tot het ontoereikende heeft beperkt. Onrust is op zijn gelaat te lezen. Ieder geluid doet hem opschrikken. Met zijn sluwe oogen staart hij vreesachtig in 't rond en met een behendigheid, waartoe men hem niet in staat zou achten, weet hij zijn schatten dan in zijn goed gepantserde geldkist weg te moffelen.

Zijn geldkist is het eenige soliede meubelstuk, dat in zijn woning gevonden wordt. Dagelijks ziet hij met de noodige zorg alle hengsels en sloten na. Voor armen en ellendigen behoeft men bij hem nooit aan te kloppen. Tegenover de buitenwereld houdt hij zich arm, hoewel hij dagelijks zijn schatten ziet toezemen. Tevredenheid en dankbaarheid zijn hem onbekend. Wel heeft hij zich aardse schatten verzameld, maar naar de grootste schat, dien noch mot noch roest verteren kan, gaat zijn hart niet uit. Ongelukkig de mensch, die in de strikken der gierigheid gevangen is. Gods Woord zegt ons: de gierigheid is een wortel van alle kwaad.

Niet oneigenaardig heeft ons de teekenaar een beeld der schraapzucht geschetst in den krijschenden raaf, die op de leuning van den stoel den gierigaard in zijn bezigheden bespiedt.